

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **FVE AREA SUN s.r.o.**, se sídlem Na Moráni 6052, Chomutov, zastoupen JUDr. Filipem Seifertem, MBA, advokátem se sídlem Na Florenci 1332/23, Praha 1, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2023, č. j. 62 A 31/2022-158,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce advokáta JUDr. Filipa Seiferta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Rady Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada ERÚ“) ze dne 22. 3. 2022, č. j. 03260-14/2021-ERU, byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 03260-9/2021-ERU. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z moci úřední obnovil řízení vedené pod sp.zn. LIC-14051/2010-ERU o žádosti žalobce o udělení licence na výrobu elektřiny využívající sluneční záření o instalovaném výkonu 1,363 MW v k. ú. Chomutov I. Důvodem obnovy řízení byla

skutečnost, že vydání rozhodnutí o udělení licence bylo dosaženo trestným činem. To vyplývá z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2019, č. j. 48 T 7/2017-3864, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 5. 2020, č. j. 3 To 175/2019-4050.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí Rady ERÚ žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 7. 12. 2023, č. j. 62 A 31/2022-158.

[3] Krajský soud konstatoval, že v daném případě existovalo pravomocné rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Z trestního rozsudku přitom vyplynulo i to, že tímto trestným činem bylo dosaženo vydání rozhodnutí žalovaného o licenci. Těmito závěry trestního soudu byl žalovaný vázán ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 3 správního řádu. Vázanost se přitom týká jak skutkové, tak právní věty výroku takového rozhodnutí, a to včetně závěru, že takovým trestným činem bylo dosaženo vydání správního rozhodnutí o udělení licence. Podmínky pro obnovení řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu tak byly naplněny.

[4] K námitce, že žalovaný pochybil, pokud nerespektoval zásadu proporcionality a nezohlednil, že byl žalobce v dobré víře v zákonnost rozhodnutí o udělení licence, krajský soud uvedl, že žalovaný se otázkou dobré víry zabýval. Krajský soud se pak ztotožnil se závěrem žalovaného, že jednatel žalobce v době podání žádosti o licenci a v době vydání rozhodnutí o licenci nemohl být v dobré víře v zákonnost tohoto rozhodnutí. Buď totiž jednatel žalobce věděl, v jakém stavu dokončenosti je FVE, a vědomě podepsal nepravdivý předávací protokol, který deklaroval dokončenost FVE, ačkoli tomu tak nebylo. V takovém případě je jeho dobrá víra vyloučena, neboť věděl, že podkladem rozhodnutí o licenci byl nepravdivý předávací protokol. Nebo tehdejší jednatel žalobce podepsal předávací protokol, v němž deklaroval dokončenost FVE, aniž by ověřil, že je FVE skutečně dokončena. V takovém případě je jeho dobrá víra v zákonnost rozhodnutí o licenci rovněž vyloučena, neboť svým podpisem stvrdil něco, o čem nevěděl, zda je pravdou či nikoli (potvrdil převzetí dokončené FVE, aniž by věděl, zda je FVE skutečně dokončena). Současně věděl, že se jedná o podklad pro rozhodnutí o licenci. Nemohl tak být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o licenci, neboť věděl, že jeho podkladem je předávací protokol, v němž potvrdil dokončenost FVE, aniž by si ověřil, že je FVE skutečně dokončena. Jednatel žalobce (a tedy žalobce) nenabyl práva z rozhodnutí o licenci v dobré víře. Žalovaný tedy nepochybil, pokud řízení nezastavil, a naopak rozhodl o obnovení řízení o licenci.

[5] Pokud jde o nesouhlas žalobce s postupem žalovaného, který nevyloučil odkladný účinek rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, krajský soud předeslal, že se jedná o fakultativní postup správního orgánu závislý na jeho úvaze a nelze hovořit o tom, že by žalobci vznikl na vyloučení odkladného účinku právní nárok. S ohledem na tuto skutečnost se přezkumná činnost soudu zaměřuje pouze na to, jestli je úvaha žalovaného zdůvodněná a srozumitelná, resp. zda nevybočuje z mezí správního uvážení. Podle krajského soudu se závěry žalovaného pohybují zcela v mezích správního uvážení, se kterým se ztotožňuje. Hrozba vážné újmy žalobce byla správními orgány vzata v potaz, nicméně v kontextu trestného činu, který vedl k vydání správního rozhodnutí, a vědomosti jednatele žalobce,

pokračování

resp. absenci jeho dobré víry v zákonnost rozhodnutí o licenci, nebyla hodnocena jako silnější důvod pro vyloučení odkladného účinku.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítal, že žalovaný v napadených rozhodnutích neprovedl posouzení splnění podmínky proporcionality jako jedné z podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Z napadených rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaný posouzení podmínky proporcionality, včetně posouzení otázky, zda stěžovatel jako účastník správního řízení nabyt práva z původního rozhodnutí o udělení licence v dobré víře, v první fázi řízení o obnově licenčního řízení odmítl. Za zhojení této zjevné vady napadených rozhodnutí nemůže být považována skutečnost, kterou uvádí v napadeném rozsudku krajský soud, a sice, že se žalovaný otázkou dobré víry zabýval v souvislosti s posouzením, zda měl ve vztahu k rozhodnutí o obnově řízení vyloučit odkladný účinek. Pokud Rada ERÚ (a stejně tak i žalovaný v řízení v prvním stupni) v rámci svých úvah ohledně možného vyloučení odkladného účinku postupovala tak, že odmítla vyloučit odkladný účinek rozhodnutí a toto odmítnutí opřela o paušální vyloučení možné existence dobré víry, jednala v jasném rozporu s § 100 odst. 6 ve spojení s § 85 odst. 2 správního řádu, neboť předmětná ustanovení podmínku existence dobré víry na straně žalobce nezakotvují.

[8] Stěžovatel dále namítal, že závěr krajského soudu ohledně chybějící dobré víry stěžovatele v práva nabytá z původního rozhodnutí žalovaného o udělení licence je nesprávný a nemá oporu v předložených důkazech a tvrzeních, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Stěžovatel předně uvedl, že dobrá víra právnické osoby se zásadně odvozuje od dobré víry jejího statutárního orgánu. Ve vztahu k stěžovateli pak nebyla chybějící dobrá víra dovozena ani v rámci trestního řízení, které je svou povahou v otázce zajišťování důkazů a v otázce vyhodnocování skutečností nejpřísnější. Poukázal na to, že byl v trestním řízení pravomocně zproštěn obžaloby, a že nedošlo k odsouzení žádné osoby, jejíž jednání by bylo stěžovateli přičitatelné. Trestní soud rovněž konstatoval, že stěžovatel neměl vědomost o protiprávním jednání, a že nebyla zjištěna žádná osoba, která by v okruhu stěžovatele věděla o okolnostech výstavby (tj. i o údajné nedokončenosti výroby k okamžiku obstarávání oprávnění a splnění podmínek nutných k jejímu provozování). Žádná osoba na straně stěžovatele tedy neznala protiprávní okolnosti získání původní licence v roce 2010. Stěžovatel dále poukázal na to, že výstavbu dotčené fotovoltaické výroby elektřiny provozované stěžovatelem prováděla tzv. „na klíč“ společnost ACTHERM servis jako generální dodavatel. Ta také zajišťovala všechna provozní povolení pro výrobu, včetně podkladů pro vydání původní licence vztahující se k výrobě a jejich podání u žalovaného za účelem vydání původního rozhodnutí o udělení licence. Rovněž poukázal na to, že dne 14. 12. 2010 proběhla ve výrobě kontrola Státní energetické inspekce (dále jen „SEI“) zaměřená na dodržování § 11 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů. Z protokolu č. 042102210 ze dne 12. 1. 2011 shrnujícího výsledky kontroly výroby přitom vyplývá, že výroba byla ke dni kontroly kompletně dostavěna a připravena k provozu. Podle názoru stěžovatele lze tak učinit jasný závěr, že stěžovatel

nevěděl, že by původní licence byla získána protiprávním jednáním. Je tedy dána existence dobré víry stěžovatele v práva nabytá z původního rozhodnutí o udělení licence.

[9] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud s výše uvedenou argumentací nijak nevypořádal, přestože byla v soudním řízení předložena (viz doplnění žaloby ze dne 27. 5. 2022). Namísto toho se krajský soud omezil toliko na úvahu, z níž vyplývá, že podle soudu nemohl být jednatel stěžovatele nikdy v dobré víře v zákonnost původního rozhodnutí o udělení licence, bez ohledu na to, zda o nedokončenosti výroby věděl či nevěděl. V předmětné úvaze přitom zcela absentují nejen závěry trestních soudů, ale i skutečnost, že stěžovatel realizoval stavbu výroby prostřednictvím odborné společnosti – generálního dodavatele, tzv. na klíč s tím, že tato odborná společnost rovněž zajišťovala podklady pro vydání původní licence a jejich podání u žalovaného. Stěžovatel přitom neměl důvod pochybovat, že odborná společnost zajistí výstavbu výroby a dále obstarání všech potřebných podkladů za účelem získání původní licence v souladu s právními předpisy. Stejně tak neměl stěžovatel důvod pochybovat, že původní rozhodnutí o udělení licence je zákonné. Krajský soud konečně nijak nezohlednil ani následnou kontrolu ze strany SEI.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajského soudu dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, který považuje za správný a v souladu s právními předpisy. Poukázal na to, že stěžovatel dezinterpretuje závěry žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud Rada ERÚ ve svém rozhodnutí uvedla, že žalovaný nebyl povinen v řízení o obnově použít § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, nebylo to myšleno tak, že by nezvažovala, zda je namístě jejich aplikace v tomto případě, ale že důvody k jejich aplikaci v posuzované věci neshledala, a to z důvodu, že na straně stěžovatele nebyla shledána práva nabytá v dobré víře. Konkrétní posouzení dobré víry bylo provedeno v části rozhodnutí, kde se žalovaný věnoval otázce vyloučení či nevyloučení odkladného účinku rozhodnutí o obnově řízení. To je podle názoru žalovaného dostačující, neboť z odůvodnění napadených rozhodnutí je zcela patrné, z jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru o absenci dobré víry na straně stěžovatele. Podle judikatury správních soudů přitom postačí alespoň implicitní řešení otázky dobré víry, přičemž v nyní posuzovaném případě žalovaný toto hodnocení provedl explicitně. K argumentaci stěžovatele, že na jeho straně je dána dobrá víra, žalovaný uvedl, že bývalý jednatel stěžovatele podepsal jak předávací protokol, tak i žádost o udělení licence, k níž byly připojeny nepravdivé podklady, kdy je téměř nemyslitelné, aby se nijak nezajímal o stav výroby a podkladů, zejména při takto rozsáhlé investici. I kdyby tomu tak však bylo, krajský soud správně poukázal, že buď úmyslně podepsal nepravdivý předávací protokol při znalosti skutečného stavu věci, nebo podepsal předávací protokol, aniž by ověřil, že v něm uváděné informace jsou pravdivé, tj. jednalo se pouze o formální podpis pro účely licenčního řízení (či dalších postupů). Ani v jednom případě mu však dobrá víra zjevně svědčit nemůže, a to ani ve druhé variantě, kdy by zcela rezignoval na vědomost o stavu výroby, ale vědomě stvrdil, že je předávána elektrárna dokončená, aniž by skutečný stav znal. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu závěrem žalovaný dodal, že pro nařízení obnovy není zcela zásadní vědomost

pokračování

stěžovatele o spáchání trestného činu, tím spíše, pokud by v daném případě nebyla shledána dobrá víra na jeho straně. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[15] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76)

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nelze přitom souhlasit s tím, že by krajský soud nevypořádal námitky stran nesplnění podmínek pro obnovu řízení podle § 100 a násl. správního řádu.

Krajský soud se důkladně zabýval otázkou, zda správní orgány postupovaly v souladu s označenými ustanoveními a shledal splnění tam uvedených podmínek. Nepřezkoumatelnost rozsudku přitom nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud převzal závěry správních orgánů. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro kterou by bylo třeba rozsudek krajského soudu zrušit.

[17] Jádrem dané věci představuje otázka, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o nařízení obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu.

[18] Podle § 100 odst. 4 správního řádu: *O obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.*

[19] Podle § 100 odst. 5 správního řádu se na obnovu řízení obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.

[20] Podle § 94 odst. 4 správního řádu: *Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.* Podle odst. 5 téhož ustanovení: *Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*

[21] Z § 100 správního řádu vyplývá, že i správní řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, lze obnovit. Obnova řízení má dvě stadia, prvním z nich je řízení o povolení/nařízení obnovy (*iudicium rescindens*), druhým pak stadium nového (obnoveného) řízení (*iudicium rescissorium*). V první fázi se řeší otázka, zda obnova řízení bude povolena nebo nařízena, přičemž zákonné důvody pro obnovu řízení jsou správním řádem stanoveny taxativně a nelze je rozšiřovat (srov. § 100 správního řádu a odbornou literaturu, např. Fiala a kol. *Správní řád. Praktický komentář*. Wolters Kluwer (ČR), Praha 2020, komentář k § 100 správního řádu).

[22] V dané věci bylo řízení obnoveno podle § 100 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední *v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*, přičemž dodává, že tříletá lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.

[23] Jak správně uvedl krajský soud, aby obnova řízení mohla být podle tohoto ustanovení nařízena, musí existovat pravomocné rozhodnutí o tom, že *byl spáchán trestný čin* a současně musí existovat příčinná *souvislost* mezi spácháním trestného činu a vydáním

pokračování

původního rozhodnutí (srov. § 100 odst. 4 správního řádu a podpůrně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 As 16/2004-73). Z hlediska § 100 odst. 4 správního řádu přitom není podstatné, kdo byl pachatelem předmětného trestného činu. Zákon okruh potenciálních pachatelů neomezuje. Vyžaduje pouze prokázání toho, že *rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. K tomu viz i odbornou literaturu (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 100 správního řádu), podle níž není rozhodné, zda šlo o trestný čin úřední osoby, účastníka řízení či jiné dotčené osoby. Z hlediska dané věci tedy není podstatné, že nebyl odsouzen samotný stěžovatel či člen jeho statutárního orgánu, ale že rozhodnutí *bylo dosaženo trestným činem* (srov. dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022-34, či ze dne 16. 6. 2023, č. j. 3 As 54/2021-38). Další podmínkou pro aplikaci § 100 odst. 4 správního řádu je dodržení zákonné lhůty.

[24] Ze správních rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro nařízení obnovy řízení bylo vydání rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2019, č. j. 48 T 7/2017-3864, jímž byli J. B. a S. H. jako revizní technici shledáni vinnými ze zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 a odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kterého se dopustili tím, že vyhotovili nepravdivé zprávy o výchozí revizi fotovoltaické elektrárny v místě FVE AREA SUN s.r.o., do kterých vědomě uvedli nepravdivé údaje. Shodným rozsudkem byl Ing. A. K. jako předseda představenstva společnosti, která byla generálním dodavatelem stavby FVE, shledán vinným ze zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 a odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že podepsal nepravdivý předávací protokol, ačkoli si byl vědom, že na FVE nejsou nainstalovány fotovoltaické panely v počtu 5800 kusů a že FVE nebyla řádně dokončena. Tento předávací protokol spolu s revizními zprávami nechal předložit se žádostí o udělení licence žalovanému a na základě jeho jednání došlo neoprávněně k získání licence ve prospěch žalobce. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 5. 2020, č. j. 3 To 175/2019-4050, byla odvolání ve vztahu k výrokům o vině revizních techniků i předsedy představenstva zamítnuta.

[25] S ohledem na závěry trestních soudů nemá ani zdejší soud žádné pochybnosti o tom, že popsané trestné činy vedly k dosažení předmětného správního rozhodnutí – udělení licence k výrobě elektrické energie. Trestné činy se týkaly přímo podkladů předkládaných v rámci řízení o udělení licence (na základě kterých byla licence následně udělena). Správní orgány přitom provedly důkladnou analýzu předmětných trestních rozsudků a vyvodily z nich odpovídající závěry, přičemž důkladně vypořádaly i argumentaci stěžovatele.

[26] S ohledem na datum právní moci označených trestních rozhodnutí a datum vydání předmětného rozhodnutí o obnově řízení považuje soud za splněnou i podmínku vydání rozhodnutí v tříleté lhůtě. Ta se v případě obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu neodvívá od právní moci původního správního rozhodnutí, ale až od nabytí právní moci rozsudku v trestní věci. U obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu se totiž na běh lhůty neuplatní pravidlo obsažené v § 100 odst. 3 správního řádu (*ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno*). Správní řád v § 100 odst. 4 *in fine* výslovně stanoví, že tříletá lhůta začíná běžet až dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku (k běhu této lhůty srov. podrobněji

např. Průcha, Petr: *Správní řád. Komentář*. Leges, Praha 2019, komentář k § 100 správního řádu, či Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 100 odst. 4 správního řádu).

[27] K tvrzení stěžovatele, že žalovaný v napadených rozhodnutích neprovedl posouzení splnění podmínky proporcionality jako jedné z podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Jak vyplývá z textu citovaného § 94 odst. 4 správního řádu, nutnou podmínkou postupu podle tohoto ustanovení je to, že účastník řízení nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře. Dobrá víra účastníka řízení je přitom vyloučena, pokud účastník uvedl v žádosti nepravdivé údaje a současně věděl, že postup správního orgánu, který vyústil ve vyhovění jeho žádosti, je v rozporu s právními předpisy. V nyní posuzované věci se správní orgány existencí dobré víry na straně stěžovatele zabývaly (viz str. 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí žalovaného, resp. str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí Rady ERÚ), přičemž dospěly k důvodnému závěru, že tato v jeho případě není dána, neboť jednatel stěžovatele podepsal předávací protokol o převzetí FVE (ačkoliv tato nebyla v rozhodnou dobu ještě dokončena), podepsal žádost o licenci doloženou nepravdivými podklady, o které věděl, že bude předložena správnímu orgánu. Správní orgány tedy dospěly k závěru, že jednatel stěžovatele musel vědět o tom, že v době podání žádosti o licenci nebyla FVE ještě dokončena. Jelikož správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatel nenabyl práva z licence v dobré víře, nebyl již důvod zabývat se splněním podmínky proporcionality, neboť v případě stěžovatele byl postup podle § 94 odst. 4 (i odst. 5) správního řádu vyloučen. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že není rozhodné, že se žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí otázkou dobré víry výslovně zabýval v části, která se týkala posouzení podmínek pro vyloučení odkladného účinku. Z kontextu jeho rozhodnutí je zřejmé, proč nepřistoupil k aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, přičemž Rada ERÚ v napadeném rozhodnutí se otázkou dobré víry ve vztahu k aplikaci citovaného ustanovení již zabývala explicitně. K tomu je vhodné doplnit, že správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).

[28] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že souhlasí s krajským soudem i pokud jde o jeho závěr, že stěžovatel práva z licence nenabyl v dobré víře. Je třeba zdůraznit, že bylo věci stěžovatele jako žadatele o licenci, aby zajistil řádné podklady, jimiž dokládá svou žádost. Po žadateli o licenci lze požadovat, aby při volbě revizního technika či dodavatele stavby FVE postupoval obezřetně a důsledně vyžadoval jejich řádný postup, k čemuž by měl poskytnout prostor a součinnost. Je v nejlepší zájmu žadatele o licenci, aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy či předávacího protokolu, ale aby též ověřil minimálně to, zda v revizní zprávě deklarovaná kontrola či v předávacím protokolu deklarované stavební práce proběhly. Obecně je problematické dovozovat dobrou víru takového žadatele o licenci, který se o proběhlou revizi či stavební práce nezajímal a spoléhal na to, že případné nesrovnalosti bude vyhledávat správní orgán. Dobrá víra hodná ochrany nemůže spočívat ve zcela rezigновaném a apatickém postupu žadatele ve vztahu k reviznímu technikovi či dodavateli stavby FVE, ale je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládané podklady netrpí vadami (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015-229). Krajský soud proto správně

pokračování

uzavřel, že stěžovatel nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o licenci, neboť věděl, že jeho podkladem je předávací protokol, v němž potvrdil dokončenost FVE, aniž by si ověřil, že je FVE skutečně dokončena.

[29] Pokud jde o pozdější trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, č. j. 48 T 7/2017-4551, na který poukazoval stěžovatel, z tohoto rozsudku toliko vyplývá, že „nebylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno“, že tehdejší jednatel stěžovatele měl reálnou znalost o stavu FVE v době, kdy podepisoval předávací protokol a žádost k udělení licence (viz bod 104). Důvodem, proč se nepodařilo prokázat subjektivní stránku trestného činu, byla pak zejména skutečnost, že bývalý jednatelé stěžovatele využili svého zákonného práva a odmítli vypovídat. Není tedy pravdou, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, že závěry trestního soudu nejsou v rovině důvodných pochybností, ale v rovině „bylo prokázáno“. K stěžovatelem odkazované kontrole SEI postačí uvést, že tato proběhla dne 14. 12. 2010, tedy po více než dvou týdnech od podání žádosti o licenci, o které bylo rozhodnuto dne 3. 12. 2010. Netýkala se tedy stavu FVE v rozhodném období. Navíc, jak vyplývá z bodu 87 trestního rozsudku č. j. 48 T 7/2017-3864, předmětný protokol č. 042102210 nebyl vyhodnocen jako důkaz, který by věrohodným způsobem popisoval skutečný stav FVE.

[30] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (který stěžovatel doložil řadou podkladů), protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[33] Z důvodu, že soud samostatně nerozhodoval o přiznání odkladného účinku (viz výše), rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení vzniklého přeplatku na zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2024

David Hipšr
předseda senátu